

Вратата пакъ се отвори. Влѣзе русото малко момиченце.

— Това е нашата дъщеря, каза жаната.

— Колко прилича на Васъ, госпожо! Тази вечеръ, като я гледахъ, азъ мислѣхъ, че виждамъ досѣщъ Васъ такава, каквато Ви оставихъ преди 20 години. Господи, Господи. . .

— Хайде сега легнете да поспите, рече докторътъ, а утре ще говоримъ повече. Вие ще останете завинаги при насъ, като оздравѣете. Азъ тъкмо имамъ нужда отъ човѣкъ, който да ми прислужва. Вѣрвамъ, че ще се съгласите на това.

Андрея не знаеше, какъ да се начуди и на радва на всичко това, що се случи съ него тази вечеръ и то на връхъ Коледа.

Д. Ч.

Петъ кокошки.

Когато бѣхъ на село,
Заръси ситенъ дъждъ.
Отъ двора петъ кокошки
Се сбиха изеднажъ.

До тѣхъ — глистя. Разбрахъ ги:
За нея се кълвятъ.
Но скри се тя, и всѣка
Пое по своя пжтъ.

З. 10. 924.

С. Чилингировъ.